

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **obec Ivaň**, se sídlem 691 23 Ivaň, zastoupeného Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské nám. 1, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2006, č. j. 30 Ca 28/2004 – 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2003, č. j. O-126/564/2003-11, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu v Břeclavi ze dne 29. 7. 2003, č. j. 079/2003-01, OR 5/2002-704, kterým bylo rozhodnuto, že se neschvaluje změna hranice katastrálního území Ivaň a Mušov podle předloženého návrhu obce Ivaň. Žalovaný se ztotožnil s názorem katastrálního úřadu, že nebyly splněny zákonné podmínky pro schválení změny hranice katastrálního území, neboť nebyl předložen souhlas obce Pasohlávky, ke které dle údajů v katastru nemovitostí katastrální území Mušov náleží.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Dle názoru žalobce se v případě katastrálního území Mušov jedná o území, ke kterému není v současné době oprávněna vykonávat samosprávu žádná obec, a žalovaný i katastrální

úřad postupovali nezákonně, pokud požadovali po žalobci předložení souhlasu obce Pasohlávky.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 1. 2006, č. j. 30 Ca 28/2004 - 15, žalobu zamítl, přičemž svůj rozsudek odůvodnil následujícím způsobem:

Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že návrh podaný žalobcem byl návrhem na změnu hranice katastrálního území, která je shodná s hranicí obce, tudíž se jednalo o návrh dle § 20 tehdy platné vyhlášky č. 190/1996 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále jen „vyhláška č. 190/1996 Sb.“). Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že krajský soud tuto vyhlášku na některých místech nesprávně cituje jako „zákon č. 190/1996 Sb.“, což však v daném případě nezpůsobuje nesrozumitelnost či jinou vadu rozhodnutí, jež by mohla mít vliv na jeho zákonnost.

Předpisy upravující způsob vedení evidencí katastru nemovitostí dle názoru krajského soudu nepřipouštějí možnost evidovat nemovitosti a katastrální území bez příslušnosti k určité obci, přičemž v současnosti je v katastru nemovitostí vedeno katastrální území Mušov jako součást území obce Pasohlávky. Krajský soud citoval listiny obsažené ve správním spisu a dospěl k závěru, že evidence Katastrálního úřadu v Břeclavi, na jejímž základě katastrální území Mušov náleží k obci Pasohlávky, odpovídá skutečnosti. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobcem podaný návrh nesplňoval podmínky dané v § 20 odst. 6 citované vyhlášky, neboť nebyla předložena dohoda s obcí Pasohlávky.

Krajský soud se rovněž přiklonil k argumentaci žalovaného, že otázka, která obec je oprávněna vykonávat působnost na území katastrálního území Mušov, nemůže být předmětem posuzování a rozhodování katastrálního úřadu. Ten byl ve věci rozhodování o návrhu na změnu hranic katastrálního území podle § 19 anebo § 20 vyhlášky č. 190/1996 Sb. oprávněn posuzovat pouze důvodnost a náležitosti návrhu požadované změny hranic katastrálního území, a to ve vztahu k obsahu katastru.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek Krajského soudu v Brně včasnou kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy namítal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem.

Stěžovatel zopakoval ve své kasační stížnosti argumentaci uvedenou již v žalobě, totiž že se dle jeho názoru v případě katastrálního území Mušov jedná o území, ke kterému není v současné době oprávněna vykonávat samosprávu žádná obec. Krajský soud svým rozhodnutím odmítá připustit základní námitku stěžovatele, totiž že obec Pasohlávky není oprávněna vykonávat územní samosprávu na katastrálním území Mušov. Část katastrálního území Mušov, jehož připojení se stěžovatel domáhá, je územím, ke kterému má stěžovatel ze všech obcí v okolí nejbližší právní i faktické vztahy.

Evidence v katastru nemovitostí, kde je uvedeno, že katastrální území Mušov náleží k obci Pasohlávky, neodpovídá dle názoru stěžovatele skutečnosti a žalovaný měl i bez

návrhu do katastru nemovitostí zapsat, že katastrální území Mušov nepatří k žádné obci. Pokud se žalovaný, resp. Katastrální úřad v Břeclavi necítí být příslušný k vydání rozhodnutí o tom, k jaké obci má být katastrální území Mušov přiřazeno, mělo být řízení přerušeno a měl být problém katastrálního území Mušov signalizován příslušnému orgánu veřejné správy, který má pravomoc o něm rozhodnout.

Podle stěžovatele neexistuje jediný důkaz o tom, že katastrální území Mušov bylo přiřčeno k obci Pasohlávky v souladu se zákonem. Stěžovatel nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že katastrální území Mušov bylo přiřčeno k obci Pasohlávky na základě listin, které jsou citovány v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu.

Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

Především je třeba připomenout, že řízení, o které v dané věci jde, bylo řízením o změně hranic katastrálního území ve smyslu § 19 a násl. vyhlášky č. 190/1996 Sb. (obdobnou úpravu v současné době obsahují ustanovení § 22 až 27 nové katastrální vyhlášky č. 26/2007 Sb., jež s účinností od 1. 3. 2007 nahradila vyhlášku č. 190/1996 Sb.). Toto řízení mohlo mít dvě různé varianty v závislosti na tom, zda hranice katastrálního území, o jejíž změnu se jednalo, byla shodná s hranicí obce či nikoliv.

Pokud hranice katastrálního území s hranicí obce shodná nebyla, postupovalo se podle § 19 vyhlášky č. 190/1996 Sb. Z odstavce prvního písm. b) uvedeného ustanovení pak vyplývalo, že oddělení části jednoho katastrálního území a připojení této části k jinému katastrálnímu území bylo možné jen tehdy, pokud dosavadní hranice katastrálního území dělila nemovitost vedenou v katastru. Uvedená úprava tedy mířila na situace, kdy území obce tvoří vícero katastrálních území a byl dán zájem na tom, aby nemovitost rozdělená hranicí těchto katastrálních území uvnitř jedné obce byla vedena toliko v jednom katastrálním území. Stěžovatel se domáhal změny katastrálního území spočívající v přiřčení rozsáhlého území tvořícího významnou část rozlohy stávajícího katastrálního území Mušov. Již z této skutečnosti je zřejmé, že změny hranice katastrálního území nebylo možné dosáhnout postupem dle uvedeného ustanovení.

V daném případě však navíc postup dle § 19 vyhlášky č. 190/1996 Sb. vůbec nepřipadal v úvahu, neboť je nesporné, že hranice katastrálního území, jejíž změny se stěžovatel domáhal, je zároveň i hranicí obce. Pokud je hranice katastrálního území shodná s hranicí obce, upravoval postup při změně takové hranice § 20 citované vyhlášky, dle něhož byla důsledkem změny hranice obce také změna hranice katastrálního území. Změna hranice katastrálního území tedy v případě, že šlo o hranici shodnou s hranicí obce, nikdy nemohla obstát sama o sobě, nýbrž byla pouze nezbytným důsledkem změny hranice obce. Dle § 20 odst. 6 citované vyhlášky se změna hranice obce v katastru prováděla na základě dohod obcí (podle zákona o obcích) a s ní se prováděla související změna hranice katastrálního území podle pravomocného rozhodnutí katastrálního úřadu.

Dle § 18 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), je každá část území České republiky součástí území některé obce, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. Obec má jedno nebo více katastrálních území. Zvláštním zákonem je zde zákon č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky a týká se území vojenských újezdů, což se na daný případ nevztahuje.

Území obce Ivaň je vymezeno katastrálním územím Ivaň. Návrh na změnu katastrálního území Ivaň předložený stěžovatelem je fakticky především úkonem směřujícím ke změně hranice obce Ivaň. Pro takovou změnu však nebyly splněny ani ty nejzákladnější předpoklady.

Dle § 26 zákona o obcích se změny hranic obcí, při nichž nedochází ke sloučení obcí, připojení obce nebo oddělení části obce, uskutečňují na základě dohody zúčastněných obcí po projednání s příslušným katastrálním úřadem.

Dle čl. 5 Evropské charty místní samosprávy platné pro Českou republiku od 1. 9. 1999 (sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 181/1999 Sb.) nelze hranice místních správních jednotek měnit bez předchozí konzultace s obyvatelstvem dotčených jednotek, provedené pokud možno referendem, kde zákon referendum umožňuje.

Z výše uvedené právní úpravy vyplývá zcela nepochybně legitimní požadavek, aby při změně hranice katastrálního území, která je zároveň hranicí obce, došlo k dohodě zúčastněných obcí. Stěžovatel poukazuje na to, že taková dohoda nemohla být předložena, neboť zde není obec, se kterou by taková dohoda mohla být uzavřena vzhledem k tomu, že obec Pasohlávky je v katastru nemovitostí nesprávně uvedena jako obec, do jejíhož území katastrální území Mušov náleží. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Stěžovatel zpochybňuje příslušnost katastrálního území Mušov k obci Pasohlávky následujícími historickými argumenty:

Katastrální území Mušov náleželo k obci Mušov, a to až do zrušení této obce v důsledku zatopení (po výstavbě vodního díla Nové Mlýny) s účinností od 1. 1. 1980. Ještě před zrušením obce Mušov bylo v roce 1976 schváleno vytvoření společného místního národního výboru pro obec Mušov a obec Pasohlávky se sídlem v Pasohlávkách. Tím však nedošlo ke sloučení obou obcí a ani tím tedy nedošlo k tomu, že by katastrální území Mušov bylo přičleněno k obci Pasohlávky. Naopak, katastrální území Mušov nadále náleželo k obci Mušov. Ta však k 1. 1. 1980 zanikla a otázka, k jaké obci bude katastrální území Mušov nadále náležet, nebyla nijak vyřešena.

Je třeba konstatovat, že ve vyhlášce Federálního statistického úřadu a Federálního ministerstva pro technický a investiční rozvoj č. 120/1979 Sb., o prostorové identifikaci informací (dále jen „vyhláška č. 120/1979 Sb.“), která nabyla účinnosti rovněž dne 1. 1. 1980 a účinnosti pozbyla až dne 1. 1. 2007, bylo uvedeno katastrální území Mušov jako katastrální území náležející obci Pasohlávky. V současné době není zcela zřejmé, na základě jakých skutečností došlo ve vyhlášce č. 120/1979 Sb. k přiřazení katastrálního území Mušov k obci Pasohlávky, nicméně není sporu o tom, že usnesením plenárního zasedání ONV Břeclav ze dne 22. 4. 1976 bylo dle § 9 zákona č. 69/1967 Sb., o národních

výborech, v tehdy platném znění, schváleno vytvoření společného místního národního výboru obcí Pasohlávky a Mušov se sídlem v Pasohlávkách a usnesením plenárního zasedání ONV Břeclav ze dne 13. 9. 1979 byl vydán dle § 16 odst. 1 zákona č. 36/1960 Sb., o územním členění státu, v tehdy platném znění, (dále jen „zákon o územním členění státu“) souhlas se zrušením obce Mušov s účinností od 1. 1. 1980.

Zákon o územním členění státu tedy na jednu stranu připouštěl možnost zrušení obce, aniž by došlo k jejímu sloučení s jinou obcí, na straně druhé tento zákon ani jiný tehdy platný právní předpis explicitně neřešil otázku, co se stane s katastrálním územím po zaniklé obci. Tehdejší právní předpisy upravující evidenci nemovitostí, tedy zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí a jeho prováděcí vyhláška č. 23/1964 Sb. ovšem obdobně jako současné předpisy nepočítaly s tím, že by mohlo existovat katastrální území mimo území obce. Podle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 23/1964 Sb. se evidence nemovitostí vedla pro každou obec podle katastrálních území. Katastrální území bylo obdobně jako dnes definováno jako technická jednotka, kterou tvoří místopisně uzavřený soubor nemovitostí společně evidovaný, přičemž obvod katastrálního území byl zpravidla totožný s územním obvodem obce, avšak jedna obec mohla obsahovat dvě i více katastrálních území. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze tedy mít za to, že zákonným důsledkem zrušení a zániku obce dle § 16 odst. 1 zákona o územním členění státu muselo být rovněž přiřazení katastrálního území bývalé obce k jiné obci, jejíž orgány vykonávaly ke dni zániku obce na tomto území v tehdejší pojetí veřejnou správu, což byla v daném případě na základě výše uvedeného rozhodnutí o vytvoření společného místního národního výboru obec Pasohlávky.

I pokud by však přetrvávaly pochybnosti o zařazení předmětného katastrálního území ve vyhlášce č. 120/1979 Sb., je třeba konstatovat, že katastrální úřad ani žalovaný nejsou oprávněni toto zařazení v katastru nemovitostí měnit, neboť údaje z tohoto obecně závazného předpisu byly do dnešního katastru nemovitostí pouze převzaty a v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí byly vedeny jakožto povinný údaj ve smyslu § 6 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 190/1996 Sb., jak správně poukázal již krajský soud. Lze souhlasit i s tím, že předpisy upravující způsob vedení katastru nemovitostí nepřipouštějí možnost evidovat nemovitosti a katastrální území bez příslušnosti k určité obci. V úvahu zde nepřipadalo ani provedení opravy chyby v katastrálním operátu ve smyslu § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 11. 6. 2007, č. j. 4 Ans 1/2006 - 74 (dostupné na www.nssoud.cz), institut opravy chyb v katastrálním operátu je prostředkem k opravě chybných údajů vzniklých zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nepřesnostmi nebo nesprávnostmi v listinách, které tvořily podklad pro zápis do katastru. Chybami v údajích katastru ve smyslu § 8 katastrálního zákona jsou pak zejména zápis v katastru provedený v rozporu s obsahem listiny nebo jiného podkladu pro změnu údajů katastru, zápis provedený na základě listiny, která není podkladem pro změnu údajů v katastru, zápis provedený bez potřebné listiny, chyba vzniklá při měření v terénu, chyba vzniklá při výpočtu souřadnic, chyba vzniklá při zakreslení zaměřovaného předmětu do katastrálních map, chyba vzniklá při výpočtu výměry souřadnic. V daném případě je však zápis v katastru nemovitostí s vyhláškou č. 120/1979 Sb. v souladu, přičemž není v pravomoci

katastrálního úřadu obsah této vyhlášky v rámci opravy chyb v katastrálním operátu či na základě jiného postupu přezkoumávat.

V každém případě byl tedy správný závěr žalovaného, že stěžovatel měl povinnost splnit podmínku stanovenou v § 20 odst. 6 vyhlášky č. 190/1996 Sb., totiž předložit dohodu zúčastněných obcí dle § 26 zákona o obcích, na základě které by se změna území dotčených obcí uskutečnila. Ze stavu zápisu v katastru nemovitostí vyplývá, že onou sousední obcí, se kterou taková dohoda připadala v úvahu, je obec Pasohlávky. Pokud by tedy byla předložena dohoda s obcí Pasohlávky, byla by za splnění dalších předpokladů možná změna hranice katastrálního území, coby přirozený důsledek změny hranice obce. Takovou dohodu ovšem stěžovatel nepředložil, naopak obec Pasohlávky se ve správním řízení jasně vyjádřila, že se změnou hranice nesouhlasí. Bez dohody obcí nelze změnu hranice katastrálního území, která je shodná s hranicí obce vůbec uskutečnit. (Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že zcela odhlíží od speciální situace vojenských újezdů a situace obcí, jejichž katastrální území přiléhá ke státním hranicím.) Nelze tedy přijmout výklad stěžovatele, že pokud nebylo s kým tuto dohodu uzavřít, měla být změna hranice katastrálního území povolena i bez ní. Naopak, i v takovém případě by návrh na změnu hranice katastrálního území musel být zamítnut pro nesplnění zákonných požadavků.

Jak již ovšem bylo vysvětleno, taková situace navíc vůbec nemůže nastat. Jakékoliv území České republiky je součástí území některé obce, samozřejmě s již zmíněnou výjimkou týkající se vojenských újezdů. Tento závěr zdaleka nevyplývá jen z předpisů upravujících katastr nemovitostí či ze zákona o obcích, ale také z čl. 99 Ústavy ČR, podle něhož se Česká republika člení na obce, které jsou základními územními samosprávnými celky, a kraje, které jsou vyššími územními samosprávnými celky. Článek 8 Ústavy zaručuje samosprávu územních samosprávných celků, která je dále konkretizována v hlavě sedmé Ústavy.

Stěžovatel ani netvrdí, že by katastrální území Mušov náleželo k jeho území. Takový spor mezi stěžovatelem a obcí Pasohlávky by mohl vyústit v kompetenční spor ve smyslu § 97 a násl. s. ř. s. Stěžovatel však toliko požaduje, aby žalovaný i krajský soud připustili, že katastrální území Mušov nenáleží k žádné obci. V tomto ohledu je ovšem třeba, jak již bylo řečeno, vycházet ze stavu zápisu v katastru nemovitostí. Ten může být samozřejmě zpochybněn, pokud by některá jiná obec tvrdila, že katastrální území Mušov náleží k jejímu území. Katastrálnímu úřadu ani žalovanému však nepřísluší tuto otázku posuzovat nad rámec výše uvedené opravy chyby v katastrálním operátu. Ta však v daném případě nebyla na místě. Jiné změny údaje o příslušnosti katastrálního území k určité obci bylo možné činit pouze postupem dle § 23 odst. 1 vyhlášky č. 190/1996 Sb., tedy podle podkladů ústředního orgánu státní správy, který tento údaj spravuje.

Nelze připustit, aby bylo dosaženo stavu, kdy by katastrální území Mušov nenáleželo vůbec k žádné obci. Taková situace by vedla k vytvoření „území nikoho“, kde by nebylo možné uplatňovat celou řadu právních předpisů, neboť by chyběl místě příslušný správní orgán. Vlastníci nemovitostí nacházejících se na tomto katastrálním území i další osoby, které by měly k tomuto území nejrůznější vazby, by tak nemohli realizovat řadu svých zákonem či dokonce ústavním pořádkem zaručených práv. Taková

situace by byla v extrémním rozporu s principy demokratického právního státu, k nimž se Česká republika hlásí (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Záměry stěžovatele směřují nejen k připuštění této protiústavní situace, ale k následné svévolné „uzurpaci“ části katastrálního území Mušov, a to té části, kterou si stěžovatel, opět zcela dle své vlastní úvahy, vytýčil s poukazem na „nejbližší právní i faktické vztahy“ k tomuto území. Takové hledisko samozřejmě právní řád ČR, pokud jde o řešení předmětné otázky, neobsahuje, je tedy zcela irrelevantní, nemluvě již o tom, že katastrální území Mušov sousedí s územím dalších obcí, s jejichž názorem stěžovatel zřejmě vůbec nepočítá.

Nejvyšší správní soud konečně uzavírá rovněž shodně s názorem krajského soudu, že otázka, která obec je oprávněna vykonávat samostatnou a přenesenou působnost na katastrálním území Mušov, není předmětem posuzování a rozhodování katastrálního úřadu. Ten je ve věci rozhodování o návrhu na změnu hranic katastrálního území oprávněn posuzovat pouze důvodnost a náležitosti návrhu požadované změny hranic, a to ve vztahu k obsahu katastru. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že měl katastrální úřad řízení přerušit a signalizovat problém katastrálního území Mušov příslušnému orgánu. Katastrální úřad měl dostatek podkladů pro to, aby rozhodl v zákonných lhůtách o otázce, kterou měl posoudit – totiž o tom, zda lze schválit navrhovanou změnu hranice katastrálního území.

Kasační námitky tedy nejsou důvodné. Nejvyšší správní soud se ovšem nad rámec kasačních důvodů zabýval i tím, zda rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud nemohl pominout, že se krajský soud dopustil procesního pochybení, konkrétně porušení § 34 odst. 2 s. ř. s., když opomněl vyrozumět osoby, které by přicházely v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, tedy takové subjekty, které mohly být dotčeny na svých právech vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nebo jeho zrušením (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). Je zřejmé, že takovou osobou byla zejména obec Pasohlávky, neboť případná změna hranic k. ú. Mušov by byla i změnou hranic území této obce. Takovou osobou byla i Česká republika coby vlastník pozemků v k. ú. Mušov, jejímž jménem v těchto právních vztazích jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. Oba jmenované subjekty byly z těchto důvodů také účastníky správního řízení před katastrálním úřadem a žalovaným. Krajský soud v Brně tedy jednal v rozporu s § 34 odst. 2 s. ř. s., jestliže tyto osoby neuvědomil o probíhajícím soudním řízení a nevyzval je, aby ve stanovené lhůtě oznámily, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Tím těmto osobám odňal možnost tato práva uplatňovat, tedy zejména k věci se vyjádřit jak v rámci řízení o předmětné žalobě, tak následně v řízení o podané kasační stížnosti a podat proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost. Skutečnost, že stěžovatel v žalobě označil jako takovou osobu pouze ČR - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a nikoli obec Pasohlávky, nemůže jít k tíži této obce.

Na druhou stranu je třeba vzít v úvahu, že krajský soud rozhodl plně ve prospěch obce Pasohlávky, neboť zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného, které je rovněž plně ve prospěch této obce. Obdobnou úvahu lze učinit i v případě ČR - Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, neboť z vyjádření uvedené organizační složky

státu učiněného v průběhu správního řízení dne 24. 4. 2003 vyplývá, že úřad doporučoval návrh stěžovatele na změnu katastrálního území v případě, že nebude předloženo kladné stanovisko obce Pasohlávky, zamítnout, čemuž bylo také vyhověno. Ačkoli byly tedy zmíněné osoby zkráceny na svých procesních právech, k újmě na jejich právech hmotných nedošlo. Zmíněná vada řízení před krajským soudem tedy neměla v daném případě vliv na zákonnost jeho rozhodnutí ve věci samé /§ 103 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 3 s. ř. s./ a není tedy důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu.

Obdobně lze hodnotit také další procesní pochybení, jehož se dopustil krajský soud, když v rozporu s § 74 odst. 1 s. ř. s. nevyzval žalovaného, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil k žalobě. Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného zamítl, nezasáhl žádným způsobem do zájmů žalovaného. Za této situace by bylo nic neřešícím právním formalismem, kdyby Nejvyšší správní soud pro uvedenou vadu rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení, neboť ani opakování řízení by nemohlo vést k jinému výsledku než k zamítnutí žaloby. Ani v tomto případě tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro zrušení přezkoumávaného rozsudku z hledisek uvedených v § 109 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu